

CONVERSES: TEMPORADA AGREDOLÇA PER A PABLO DE BORRIOL, PERÒ ANHELA UN FUTUR PROMETEDOR

 Lluís Ramos i Santamaria

Avui, a Pedreguer, a dues hores de Borriol, juga Pablo. El campionat que està disputant és el més prestigiós en pilota valenciana, el mà a mà, la seua exigència i la presència dels millors jugadors fa que siga un campionat molt dur.

De camí valorem amb Pablo les possibilitats de guanyar a Fageca, un gran d'aquesta disciplina però que enfronta la seua primera partida important després d'una llarga lesió.

Les esperances són moltes, està jugant a un alt nivell les fases prèvies (elimina a Santi i De la Vega) però arrossega una molèstia al muscle des de juny.

Malgrat haver parat un més, el fet d'haver jugat 7 partides en 10 dies li causa un dolor agut a cada colpeig, recuperar el muscle per cada partida costa llargues sessions de *físio*, un bon entrenament i preparació física. Queda en l'aire la resposta del braç en aquesta anhelada cita!

És llarg el viatge i recordem els èxits d'aquesta temporada. Les partides han caigut dels dos costats i el posicionen en el número 7 del rànquing de jugadors professionals d'escala i corda.

Mèrits més destacables:

- Juntament amb Ximo d'Almenara, són els primers campions autonòmics de frare, ja que al juliol d'aquest any es va jugar la primera edició d'aquesta modalitat. L'esdeveniment va ser tot un èxit de participació i de recuperació de la modalitat autòctona del nord de Castelló, on Pablo va ser un dels protagonistes del vídeo promocional. Podeu veure'l en: <https://www.youtube.com/watch?v=gRpFeUxs1vU>
- Pablo repeteix presència en la final del Trofeu Diputació de Castelló i per segon any consecutiu

queda segon. En aquesta edició, acompanyat pel mitger Javi i amb Carlos a la punta. En la presentació de la final feia les declaracions següents al diari digital PilotaVeu: "Aquesta vegada espere guanyar. El Trofeu Diputació de Castelló és per a mi la cita més important de la temporada i m'he preparat a consciència". A més, va aprofitar l'ocasió per agrair a la Diputació el suport que rep des dels seus inicis com a pilotari.

Als dos ens uneix la pilota! El nostre poble! L'escola Municipal de Pilota de Borriol! I en l'actualitat un projecte per promocionar la pilota i dignificar-la. És un projecte il·lusionant que estem duent a terme dins del Club Pilotari de Castelló i que abasta totes les comarques de Castelló.

Ens posem a parlar de feina, són moltes les coses en les quals estem i moltes altres que anhelem.

La pilota està per explotar, és un joc en què estem fent el mateix que fa 60 anys! Però ha canviat tot, cal tindre expectatives de futur, cal modernitzar i adaptar-se al que demana la gent, canviar horaris de partides i moltes més coses! La pilota, actualment no se sap vendre, per tant, el futur serà millorable (Pablo Linares, 2017).

Ens centrem en el dossier de patrocini; establim la identitat, destaquem les oportunitats i fortaleces, plantegem patrocinadors, etc. És una tasca que avui en dia ha de fer el jugador professional; la seua imatge, el reflex dels seus actes influeixen en la seua trajectòria esportiva. Cal destacar que Pablo és l'únic jugador professional en actiu de la província de Castelló, sens dubte és un valor que cal potenciar, a més ens trobem davant d'un esport únic en el món, 100 % valencià i que té inherents uns valors extraordinaris que s'han de transmetre a la nostra societat.

Pablo Linares al trinquet de Castelló // Foto: Ivan Torres

El projecte esportiu de Pablo està lligat al grup de treball “Pilota 2.0” i s’hi han sumat empreses com el Grup Ravi, la Cuina de Fernando, i d’altres com el Club Pilotari de Castelló i Salva Ramos, l’artesà de pilota.

Estem segurs que prompte s’hi afegiran més empreses, està treballant de valent i en el camí adient. A més, Pablo representa no sols el seu poble, del qual porta el sobrenom: “Pablo de Borriol”, sinó tots els clubs de Castelló que l’estimem i li donem suport.

La valoració de la temporada és agredolça, aquest any ha jugat pocs campionats importants, no ha tingut l’oportunitat.

Aquest fet és un aspecte que s’ha de millorar en la pilota, i la futura Fundació de Pilota Valenciana l’ha de considerar. Ha d’haver-hi igualtat d’oportunitats en relació als mèrits esportius i el rendiment del jugador, i s’ha de tindre en compte en el rànquing que possibilita la participació en els campionats més rellevants (Pablo Linares, 2017).

Les molèsties al muscle han estat presents en gran part de la temporada:

Aquest any no estic jugant a gust pel dolor de muscle, porte més de mig any, no gaudisc, no m’han respectat les lesions! (Pablo Linares, 2017).

A pesar de les alegries i les dificultats, per a l’any vinent es planteja continuar estant entre els 8 primers del rànquing, amb una temporada més regular que li permeta jugar amb els més grans i estar en un bon nivell en els campionats de més renom.

“Entrar en la Copa del Diputació de València seria un somni!” (Pablo Linares, 2017).

Hem arribat a Pedreguer, una pluja suau ens acull, els carrers romanen buits al migdia, però es fa l’hora de la partida i sorprenentment el trinquet s’ompli de gom a gom, és el normal cada dissabte.

Ara és el torn de Pablo de Borriol, de lluitar per allò que somnia, de gaudir d’allò que més li agrada i, sobretot, de treballar, és la seua professió a pesar de les dificultats.

Comença molt bé avançant-se al marcador, però la partida se li escapa. Té la possibilitat de fer més però el braç no respon com voldria, li demana descansar!

Finalment, acaba el nové del campionat arribant fins a quarts de finals, una fita, un pas més entre els més grans, que ens acomiada de Pedreguer orgullosos però contristats.

Dissabte, 7 d’octubre del 2017

* Converses amb Pablo Linares (nom esportiu: Pablo de Borriol) de camí a Pedreguer el dissabte 7 d’octubre del 2017 on disputava la partida més important de la temporada, el Campionat Individual.

* Aquest mes de desembre els metges li han detectat un trencament del tendó de l’infraspín, per tant, al gener l’operaran del muscle dret i estarà almenys 6 mesos allunyat del trinquet.

TU VAS ANAR A LA GUARDE

RIA DE LES AMES DE CASA?

 Ana Safont Pallarés

Ana Safont amb els xiquets/es nascuts l'any 1972, 1973 i 1974

Doncs et contaré la història...

Les dones antigament s'ocupaven de les faenes de casa i de les seues famílies. En el temps lliure es reunien totes en un local on feien activitats de costura, punt i punt de ganxo, pintura... i van acabar formant un associació anomenada les "Ames de Casa".

A mesura que anaven passant els anys la dona va començar a incorporar-se al treball i les Ames de Casa van veure la necessitat de muntar una xicoteta guarderia perquè pogueren deixar els xiquets allí.

La senyora Carmen Castelló era la presidenta de l'Associació, una persona meravellosa, treballadora, esposa i mare de 5 fills, amb ganes de dur a terme aquest projecte, i al costat de les altres dones de l'associació van començar a buscar informació de com posar-lo en marxa.

El primer que van fer va ser anunciar per Borriol l'obertura

de la primera guarderia i que es necessitaria una persona per a exercir aquest treball, i va ser ací on jo em vaig presentar al costat d'altres candidates. Curiosament havia de portar escrita una redacció explicant perquè jo era la candidata perfecta per a aquest treball, i és ací on van veure la meua passió pels xiquets i vaig ser l'afortunada per al lloc. A partir d'aquest moment va començar tota una aventura...

La primera guarderia es va inaugurar el 1975, situada al carrer Germán García, local que anteriorment era el Bar de Floreal. Cada xiquet va haver de portar la seua cadireta, ja que no hi havia diners per al mobiliari, però el més important era tindre els xiquets ben atesos. Tampoc teníem pati però jo tots els dies me'ls emportava d'excursió, cada dia a un lloc: anàvem al riu, al carrer del pont (avui en dia impensable).

També els distreia "la classe" amb marionetes, cançons, contes, etc., i ells pintaven, jugaven amb

plastilina, amb jocs educatius de muntar, encaixar... així van ser els primers inoblidables tres anys de la primera guarderia.

Més tard, en el 1979, la senyora Carmen juntament amb l'alcalde, *don* Ricardo Simó, van parlar amb mon pare, Fernando Safont, contractista d'obres, per a edificar una guarderia nova a la plaça de l'Hereu, on actualment hi ha Correus. L'Ajuntament va cedir el terreny per a edificar la guarderia i mon pare va fer l'obra, i a poc a poc, amb subvencions, loteries de Nadal, rifes... van anar pagant l'obra, ja que les Ames de Casa no disposaven de tots els diners.

Ací ja podíem gaudir d'un pati, una bona aula assolellada, bany, mobiliari... açò ja anava agafant forma d'un col·le i vam anomenar la guarderia Sant Vicent Ferrer-Ames de Casa.

Pocs anys després, en el 1985, l'Ajuntament necessitava el nostre local per a fer el seu edifici nou a la plaça de la Font, on actualment

Ana Safont amb els xiquets/es nascuts l'any 1996

es troba, per la qual cosa ens vam haver de traslladar de nou. Aquesta vegada va ser als baixos del col·legi públic, la veritat és que cada vegada anàvem millorant en instal·lacions: teníem un pati enorme, amb unes moreres grandíssimes, en les quals recorde tots els xiquets menjant-se les mores.

En aquesta etapa es van incorporar dues grans companyes, la primera va ser Maria Antonia Pauner, i més tard Maria José Pallarés, amb les quals vaig compartir molt bons moments gaudint dels xiquets.

Al cap d'uns anys, el 1997, els col·legis públics van començar a escolaritzar els xiquets de 3 anys i va ser llavors quan la guarderia va patir una baixada i les Ames de Casa van haver de prescindir de Maria Antonia i Maria José i em vaig tornar a quedar sola al quart i últim local situat a la Primera cerrada, al costat del pati on estàvem anteriorment.

En aquest local nou vaig estar fins al 1999, fins que es va obrir una

guarderia nova al poble que oferia més flexibilitat horària i menjador, cosa que nosaltres no podíem oferir. Així va ser el final de la guarderia i del meu treball allí. Durant tots aquests anys la gent del poble em coneixia com *Ana la del col·le*, i així em segueixen dient després de tants anys.

Em queden bells records d'aquesta etapa, així que en destacaré alguns: aquelles festes d'aniversari en què amb cartolina i gomets els feia una corona i els xiquets se sentien molt importants, per Nadal fèiem un pessebre vivent disfressant-nos de pastors, fèiem excursions amb l'autobús a la platja amb les mares o les iaies a passar el dia...

I per a creuar la carretera paràvem el trànsit perquè passaren tots els xiquets quan ens n'anàvem al riu, i més d'un feia el peixet al riu, i alguna pedrada, i els pares sempre contents i res els pareixia malament. A l'hora de l'eixida sempre els pentinava amb colònia

de polls a tots... I així us podria explicar mil històries.

Estic orgullosa d'haver compartit tota la meua joventut envoltada de xiquets amb els quals avui dia seguisc mantenint una bona relació, tant amb ells com amb els seus pares.

Vull donar les gràcies a les Ames de Casa per haver confiat en mi i als pares per la paciència, confiança, gratitud i afecte que sempre m'han demostrat. A l'Ajuntament perquè sempre ens van donar suport contribuint en les despeses del manteniment i ajudant-nos en tot el que van poder. A mon pare, per ajudar-nos amb la construcció de la guarderia sense cap ànim de lucre. A la senyora Carmen per ser l'ànima i la ment de tot aquest projecte sense rebre res a canvi.